

Aurora Silanto

Tuhkimon kengät

ja muita kertomuksia

TUHKIMON KENGÄT

ja muita kertomuksia

Tuhkimon kengät

ja muita kertomuksia

Aurora Silanto

© 2022 Aurora Silanto

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6816-7

SISÄLTÖ

Yksin kotona	7
Isoäidin susitarina	10
Tanssiva tyttö	24
Se aarteen kätkeköön	32
Sotamies ja kolme koiraa	48
Tuhkimon kengät	71
Pieni punalakkinen tyttö	78

Yksin kotona

Minulle tapahtui kummallinen asia, kun olin ihan pieni, puolivuotias tai ehkä allekin. Vanhempani lähtivät viikoksi kahdestaan lemmenlomalle jonnekin etelään ja minun piti jäädä isoäidin hoitoon. En tietenkään itse muista tapahtumista mitään, mutta vanhempani ovat kyllä kertoneet asiasta niin monta kertaa, että minusta tuntuu, kuin olisin nähnyt tapahtumat elokuvissa tai lukenut jostain kirjasta.

Siis äiti ja isä olivat tavanneet jossain tanssipaikalla, rakastuneet saman tien ja hups, he olivat naimisissa, asuivat vuokrakaksiossa ja perheellisäystä tulossa. Olin kuulemma vauvana huonouninen ja vanhemmat olivat kaikin puolin loman tarpeessa. Loma oli heidän ensimmäinen etelänmatkansa ja muutenkin ensimmäinen loma pitkään aikaan. He olivat pakanneet viikkokausia ja pohtineet, mitä ottaa mukaan ja mitä ei. Tarvitaanko villatakkia? Pitäisikö olla enemmän kuin yksi uimapuku? Matka oli heille suuri tapaus.

Isoäiti, äitini äiti, oli luvannut hoitaa minua matkan ajan. Hänestä oli kuitenkin liian hankalaa siirtää pinnasängyt, lastenvaunut, syöttötuolit ja muut vauvan kapistukset omaan kämpppäänsä, joten hän oli tulossa asumaan meille siksi aikaa, kun vanhemmat olivat poissa. Hänen oli ollut tarkoitus tulla jo edellisenä iltana, mutta sitten jollain hänen ystävänsä oli syntymäpäiväkutsut tai jotain jossa meni myöhään, joten hän ilmoittikin tulevansa vasta aamulla. Vanhemmat olivat tosi hermona, koska heillä oli ollut tarkoitus lähteä todella hyvissä ajoin, etteivät vain myöhästyisi koneesta. He odottivat kutakuinkin takki päällä eteisessä matkalaukkuineen, että mummo tulisi. Kun mummo sitten soitti, että hän oli juuri lähdössä kotoa, isän tilaama taksi oli odottanut jo jonkin aikaa alaovella ja matkalaukut oli kannettu autoon. Kuljettaja kertoi, että keskustassa sattunut kolari hidasti liikennettä ja vanhemmat päättelivät, että taksimatka lentoken-

tälle voisi kestää arvioitua kauemmin. Minut nostettiin keittiön pöydän ääreen syöttötuoliin ja annettiin eteen leluja. Mummo tulisi volkkarillaan, kunhan selviäisi ruuhkasta, ei se kovin kauaa voisi kuitenkaan kestää ja hänellä oli avain. Vanhemmat kiipesivät taksiin ja huristivat lentokentälle.

Nykyään soiteltaisiin kännykällä puolin ja toisin, mutta vanhemmillani ei silloin vielä ollut kännykkää. Ulkomailta soittaminen oli kallista, eikä mitään erikoista syytäkään pitänyt olla soittamiseen. Postikortteja toki kirjoitettiin tuttaville: Täällä on lämmintä, hiekkaranta on ihana, olisitpa sinäkin täällä. Kun vanhempani palasivat kotiin, minä istuin syöttötuolissa keittiön pöydän ääressä, leluja edessäni. Olin kuiva, hyväntuulinen ja selvästi hyvin hoidettu. Mummoa ei kuitenkaan näkynyt missään koko iltana eikä seuraavana aamunakaan. Äiti yritti soittaa mummon kotiin, mutta sieltä ei vastattu. Seuraavana päivänä äiti soitti sairaalaan (hän epäroi sairaalan ja poliisin välillä, mutta päätti aloittaa sairaalasta). Sieltä hän sai kuulla, että mummo oli ollut osallisena kolarissa vanhempieni lähtöpäivänä, häneltä oli murtunut luita ja hän oli saanut jotain muitakin vammoja. Hän oli ollut aluksi sekaisin kivuista ja sitten kipulääkityksestä. Vasta useamman päivän kuluttua hän oli pystynyt antamaan henkilötietonsa. Hänelle ei ollut tullut mieleenkään, että vanhempani olisivat vain lähteneet ja jättäneet minut yksin. Kun hän oli pystynyt ajattelemaan asiaa, hän oli olettanut, että joku naapuri tai muu tuttu oli tullut apuun.

Ainoa vara-avain oli mummolla, eikä naapurustossa kukaan tiennyt asiasta mitään. Asunnossamme oli ollut hiljaista, ja naapurit olivat olettaneet, että koko perhe oli poissa. Emme koskaan saaneet selville, kuka minua oli vanhempieni poissa ollessa hoitanut.

Isoäidin susitarina

Isoäitini on vanha ja asuu palvelutalossa. Käyn hänen luonaan suunnilleen kerran viikossa, tavallisesti tiistai-iltapäivisin, kun luennot loppuvat aikaisin. Usein katselimme vanhoja valiokuva-albumeita ja isoäiti kertoili muistojaan kuvissa esiintyvistä ihmisistä. Kerran hän kerto jotain aivan erilaista.

– Mieleeni tuli eräs vanha asia. En ole koskaan ennen puhunut tästä, mutta haluaisin kertoa sinulle oudon tapauksen, joka sattui nuoruudessani, hyvin kauan sitten. Jaksatko kuunnella?

– Jaksan toki, kerro.

– Tämä sattui monta vuotta ennen kuin menin naimisiin. Olin silloin pankissa töissä ja kesälomalla minä ja samankäinen työtoverini Mari vuokrasimme kaukaa maaseudulta pariaksi viikoksi mökin, jonne matkustimme junalla polkupyörät mukamme. Olimme vuokranneet viikoksi mökin, josta käsin lähdimme aamuisin pyöräilemään ympäristöön. Lähdimme ajamaan maanteiden reunoja, mutta aina mahdollisuuden tullen poikkesimme pienemmille teille, välillä etenimme metsäpolkuja pitkin pyöriä taluttaen. Pysähdelimme välillä piirtämään käkkyräisiä puita, kiinnostavannäköisiä kiviä tai hylättyjä, romahtaneita mökkejä, joita sielläpäin kyllä riitti. Meillä oli mukana myös kasviopas, josta etsimme näkemiämme kasveja. Se oli hauskaa löytöretkeilyä. Tavallisesti olimme liikkeellä koko päivän ja palasimme vasta illalla mökkiin nukkumaan.

Sitten yhtenä päivänä kävi niin, että eksyimme ihan kerta kaikkiaan. Oli jo ilta. Me yritimme tutkia karttaa, mutta emme saaneet selkoa, missä olimme. Metsän reunassa oli pieni harmaa mökki, sen ikkunassa näytti olevan valoa. Päätimme mennä sinne kysymään tietä. Jätimme pyörät romah-

Uskomus- ja nykytarinoiden sekä satujen inspiroima
novellikokoelma.

9 789528 068167